

Publicerad 2007-05-04 20:32 av Kajsa Holmdahl

skrev denna för jätkligt länge sedan, är inte riktigt nöjd med den,men du kan ju skriva en kommentar och säga vad du tycker :)

Novell - Vad mina ögon såg

Klockan va tjugo i åtta på morgonen. jag gick ut ifrån lägenheten och låste dörren. Det va kallt ute och jag rös. Det va fullt med bilar ute på gatan , på väg till jobbet antagligen, som en annan vanlig människa. Men på gångbanan gick en så mycket mindre betydelse full person,jag...

Jag gick gatan fram, jag rös ännu en gång,mörkret hade inte försvunnit än,men det gjorde inte så mycket, då kunde ingen se mig. Jag fortsatte gå men tog tid på mig, det kunde kvitta om jag kom försent eller inte, så viktigt va det inte med skolan,med livet. Jag såg byggnaden som började att växa upp framför mig. Den där stora fulla och äkliga gula tegelbyggnaden som jag hade fått lida i sedan 7.an. Jag stannade upp,mitt nöttbruna hår blåste lätt i vinden för att sen lägga sig omkring min hals. Jag suckade lätt och kollade en snabb gång ner på mina kläder, egentligen va det inte alls något fel med dom, svarta jeans och en grön T-shirt ifrån GinaTricot. Jag drog fingrarna igen om mitt hår suckade,satte i mp 3 i öronen på hög volym och gick in i skolbyggnaden. Den stora glasdörren som skilde mig ifrån helvetet öppnade jag, och motvilligt gick jag in mot mitt öde.

Bänkarna som stod i foajen när man kom in brukade vara fulla med dom där,dom som jag inte hade kommit på något bättre namn för än \"dom onda\". Det va dom som jag avskyde mest och som jag ville bort ifrån. Igentligen va det inte meningen att jag skulle börjat kalla dom \"dom onda\",men ordet fjortis va ju redan så hatat så jag skippade det. Men dom satt där i dag igen,paniken växte inom mig \"skynda dig förbi dom så att dom inte ser dig,viskar och tisslar\",men hur mycket jag än försökte att få bort känslan av att jag va utstirrad gick det inte. Jag kom till trappan,den stora trappan som lede upp till alla skåpen,till korridoren... Paniken växte fram inom mig igen \"lugn och fin det fixar sig,högt huvud så märker ingen att du är rädd.\" Men snabba steg tog jag mig bort till skåpet, mitt skåp,min fristad. Jag pustade ut och tog några djupa andetag innan jag begav mig till klassrummet. Väl utanför klassrummet träffade jag dom som betyde allt för mig,mina vänner. Min rädsla försvann när lektionen började,jag gick sist in i klassrummet och stängde dörren efter mig,stängde ute alla dom, \"dom onda\".

Lektionen gick långsamt vilket bara var skönt 40 långa minuter tills jag va tvungen att sätta mina fötter utanför klassrummet igen. Jag kunde inte koncentrera mig ,matteboken låg öppen framför mig men jag kunde inte räkna. 35 minuter kvar, jag la undan matteboken och tog en till utanför fönstret istället, träden hade fått löv och solen lyste klart på några fåglar som spatserade runt ute på gården. Jag studerade dom noga,tills dom flög i väg, skrämde av \"dom onda\" som kom gående ute på gården.

- Fåglar ta mig med er, ta mig till ett annat ställe,bort från skolan,bort från denna värld som kallas verkligheten.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kajsa Holmdahl med Poeter.se id #11718 innehar upphovsrätten